

Létání bez letenky

Tak já nazývám svůj nejoblíbenější sport - skoky na lyžích. Bylo mi asi 10-12 let, když se mi dostala do ruky knížka z antikvariátu od Sigmunda Ruuda "Stopy lyží brázdí svět". Ta knížka se mi tak líbila, že jsem si umínil stát se skokanem na lyžích, i když jsem žádné lyže neměl a ani jsem neuměl lyžovat. Bydlel jsem v Novém Městě nad Metují a neznal nikoho, kdo by se tomuto sportu věnoval, ale šel jsem za svým cílem tak dlouho, až se mi podařilo sehnat opotřeбенé lyže, staré sjezdovky, které mi věnoval strýc - to mi bylo asi 15 let.

Neměl jsem peníze, ani boty a pokoušel jsem se obout stará bagančata.

Lyžoval jsem s mladšími dětmi v naší ulici v Novém Městě nad Metují. Moc mi to nešlo, ale pak jsem na malém sněhovém můstku skočil asi jeden a půl metru a začal usilovně plnit svůj sen. Vyhlédl jsem si pod Klosovou vyhlídkou stráň, na které jsem si ze sněhu vyrobil můstek a na něm jsem skákal už asi 6 metrů.

Jednou jsem tam přišel, můstek byl přebudovaný a poprvé v životě jsem na něm uviděl stopy opravdových skokanských lyží se třemi žlábkami. Zakrátko se tam objevil mladý muž s těmi lyžemi, a tak jsem se seznámil s Jaroslavem Kábrtem, akademickým malířem, který tento sport kdysi provozoval a byl dokonce v reprezentaci.

Ten mě vlastně naučil, co jsem doposud neznal a nevěděl a s ním jsem jel na opravdový skokanský můstek do Malých Svatoňovic. Potom jsem už jezdil sám a vyhledával můstky v naše kraji. Později jsem začal jezdit trénovat a závodit do Machova, kde bylo tehdy kluků jako já plno a vzájemně jsme si předávali zkušenosti.

Od kamarádů jsem se dozvídal, kde jsou jaké můstky a závody, takže jsem pak jezdil i do Špindlerova Mlýna, na Zvičinu a všude, kde se dalo.

Mezitím jsem absolvoval vojenskou službu, poté jsem se i oženil a usídlili jsme se v Suchém Dole, kde manželka učila. Kromě skoků na lyžích jsem v létě běhal, ale významnějších úspěchů jsem nedosáhl.

Napadlo mě tehdy, že bych se mohl věnovat mládeži a založil jsem tělovýchovný kroužek a téměř všechny děti jsem naučil plavat, běhat, házet míčkem a v zimě také skákat na lyžích. Běh okolo Čertovy skály se běhá dodnes.

V obci jsem našel porozumnění, a tak jsem tam vybudoval celkem pěkný můstek do 20 metrů. Po vzoru západního Turné čtyř můstků jsem projekt napodobil a založil Skokanskou ligu žáků. Tato liga získala velikou oblibu, závodů se účastnilo až 60 žáků, kteří skákali na můstcích v Machově, Suchém Dole, Polici, Studnici a Pavlišově. To bylo v letech 1961 až 1965.

Dozvěděl se o nás i tisk, byli jsme vícekrát v novinách, v rozhlase, natáčel nás státní film a také televize.

V roce 1968 Jiří Raška získal olympijské zlato a já nemohl přenést přes srdce, že ho vlastně ani neznám. Kromě Rašky v té době významných úspěchů dosahovali i jeho kamarádi ve skupině trenéra Remsy. Protože vyhrávali v celém lyžařském světě a byli označováni jako Parta Zdeňka Remsy, napadlo mě tuto partu přejmenovat a dát jim mezinárodní název REMSA BOYS, neboť tak tomu porozumí lyžaři v celém světě. Namaloval jsem si návrh a jako nástrojař vyrobil matici a vyrazil odznaky REMSA BOYS. Prvních 10 kusů jsem odeslal do

Špindlerova Mlýna, kde skokani právě trénovali. Okamžitě mi pan Remsa poslal děkovný dopis a hned jsem byl pozván mezi ně do Špindlu. Ten odznak se všem zalíbil a já jsem díky němu od té doby členem jejich sdružení a na každou sešlost jsem vždy pozván.

Ze všech mistrovství světa, olympiád a jiných závodů jsem od chlapců vždy dostával pozdravné pohledy, mám jich doma celou řádku. Nezůstalo je u těch deseti kusů odznaků, vyrobil jsem jich asi tři sta a chlapci je rozdávali všem významných závodníkům a činovníkům po celém světě.

Kromě toho jsem pro kluky vyrobil kreslený skokanský film, ačkoli jsem neměl žádné zkušenosti a vlastně ani kreslit neumím. Mnohem později jsem vyrobil již film dokumentární o světovém rekordu Pavla Ploce v Harrachově. V lyžařském ústředí jsem se stal známým a byl jsem požádán, abych pro olympiádu v Sapporu vyrobil měděné knoflíky do reprezentačních oděvů. Rovněž další odznaky pro jiné příležitosti. Do Bratislavy pro Evropský pohár v plavání, do Ljubljany pro kongres FIS, pro mistrovství světa 1972 v Tatrách a jiné.

S Jiřím Raškou jsme byli v těsném kontaktu, v roce 1970 mě navštívil v Suchém Dole a v roce 2010 přijel do Police i s manželkou a byli u nás dva dny. V roce 2008 mě požádal, jestli bych dokázal vyrobit tablo Remsovy party pro jubilejní Remsovu osmdesátku. To se mi podařilo a většina bývalých slavných skokanů má tablo doma. S Jirkou jsme si volali - a ještě dva dny před jeho smrtí jsme spolu mluvili. Jirka nám chybí, ale jeho Remsa boys se nepravidelně scházejí - naposledy jsme byli koncem roku 2017 v Lomnici nad Popelkou.